

KRADOŠKA

Ahoj, som Anna. Nie zo Zeleného domu, ale Anna Krátka, dcéra Jozefa Krátkeho a Zuzany Holíkovej. Mám rodičov, čo stále niečo sľubujú, ale len sľubujú, a preto nie som jediná, čo sa chce v najbližšej dobe odpratať z domu. Aj Lucia, moja najlepšia kamarátka, sa odsťahovala nedávno k babke. Zbalila kufre a odišla. Sľuby a klamstvá mojich rodičov, to by bol výborný nadpis pre knihu, ktorú by som mala napísať pre deti s rovnakým osudom. A čo mi naklamali a nasľubovali? Napríklad, že brata prinesie bocian. Tú noc, keď mal priletieť, som ani nespala, čakala som s ďalekohľadom v ruke celú večnosť a nič. Takto si zo mňa vystrelili. Kôň, pes, nová bábika, bicykel za vysvedčenie...a ďalšie iné veci, no nemôžem si spomenúť na všetky, ktoré mi nesplnili. Toto ale nie je až také zaujímavé, ako to, čo sa stalo naposledy.

Dlho mi sľubovali, že mi kúpia zvieratko. „No jasné, dostanem ho 30. februára....., ako všetko doteraz.“ pomyslela som si. Nečakala som a rozhodla som sa, že si ho zaobstarám sama.

Pani Múdra je suseda a má dvadsať, čo dvadsať možno tridsať mačiek. Vôbec sa o ne nejako zvlášť nestará. A tak som sa ku nej vybrala na návštevu. Posedeli sme, porozprávali sa. Ponúkla mi šálku čaju. Čakala som na túto príležitosť. Zobrala som dve mačiatka a vzdialila som sa. Doma ešte nik nebol, ako prvé som našla mamine lodičky, mačičky som do nich schovala a všetko šup pod posteľ. Ale v noci som ich nedokázala ustrážiť. Odbila desiata hodina a ja som už bola mŕtva. Mačky vyliezli a hybaj rovno do spálne. Jedno začalo oblizovať mame nohy. „Zlatko prestaň,“ povedala mama s chichotom. Netrvalo dlho, kým jej došlo, že tatino je na služobnej ceste. Hneď vedela, za kým má ísť. Najskôr som sa tvárila, že nič neviem, ale nakoniec som musela s pravdou von. Nakričala na mňa a išla si ešte ľahnúť. Mačky i ja sme mali šťastie, že mamina napoly spala. V duchu som si pomyslela: „Však počkaj ráno, keď uvidíš lodičky.“ Na to som si fakt nemala ani myslieť. Mamina sa ráno chystala do práce a obúvala si pravú topánku. Ale čo to...cítala niečo mokré. Skoro som to schytala s tou počúranou vecou. Nakoniec si obula menej obľúbené šľapky. O deň na to sa vrátil tatino zo služobnej cesty. Takmer som odpadla, keď som ho uvidela vo dverách s mačiatkom v rukách. Oči sa mi rozžiarili ako malé hviezdičky na nebi. Vrhla som sa na neho a objala som ho ako nikdy predtým. Mamina sa na mňa pozrela a ja som hneď vedela, čo mám urobiť. Vzala som mačky pani Múdrej a snažila sa ich odnieť naspäť najnenápadnejšie ako sa dá, aby tatino nevidel, že som ho predbehla. Keď som sa vrátila, mama zopla ruky a snažila sa niečo povedať, ale keď uvidela krásne moderné lodičky, čo jej tatino priniesol, tak zamrzla údivom.

A takto sa skončil môj skutočný príbeh, musím pripomenúť, že jemne beletrizovaný. Som aj rada, že nakoniec nemusím písať knihu, ale iba sloh, lebo písanie fakt nemusím.

Lesná studnička

Každé prázdniny, aj tie posledné, sme boli s bratom a sesternicami u starých rodičov. Vždy sa teším na pobyt u nich, lebo bývajú na dedine. Prostredie je tam oveľa krajšie ako tu v meste. Starí rodičia nám vždy pripravujú zaujímavý program. Ja som si obľúbil každoročné vychádzky do blízkeho lesa. Nebolo to inak ani tieto prázdniny.

Ráno sme vstali zavčas, zbalili potrebné veci, hlavne dobré koláče starej mamy a hurá do lesa. Veľmi sme sa tešili na našu obľúbenú studničku, v ktorej bola príjemne chladná pramenistá voda. No keď sme prišli bližšie, zostali sme ako obarení. Videli sme iba prázdnu jamu, z ktorej aj tie posledné žaby zdupkali. Zhrozili sme sa. Kde zmizla voda? Odpoveď sme nenachádzali, iba sme sa nechápavo pozerali. Ako to bude v lese bez studničky? Veď zahynú živočíchy aj rastliny. Taký lesný život si ani neviem predstaviť. A najhroznejšie na tom všetkom bolo, že miesto vody boli v studničke odpadky. Rôzne plechovky, fľaše, papiere od sladkostí. Je to vizitka ľudí, ktorí chodia do lesa a nevedia si vážiť prírodu a všetko, čo nám poskytuje. Hnev do nás vstúpil, nemohli sme sa na to pozerieť. Starý otec nám pomohol studničku vyčistiť. Dalo nám to zabráť, ale horšie bolo s odpadom, niesli sme ho až domov. Teraz, keď bola studnička vyčistená, museli sme dúfať, že sa rozprší a studnička sa naplní. O dva dni konečne začalo pršať. Pršalo dlho. Verili sme, že pri najbližšej vychádzke do lesa nájdeme studničku plnú. A tak sa aj stalo. O niekoľko dní sme si vychádzku zopakovali a boli sme šťastní, že studnička je čistá a plná vody.

Každý človek by si mal uvedomiť to, že ako sa on bude správať k prírode, tak sa ona zachová k nemu.

Patrik Matejov, 6.A

Mesto v smetnom koši

(Mini-scifi príbeh)

„Petra, pod sem!“ kričala na mňa mamina práve vtedy, keď som si vykladala z tašky nedojedenú desiatu. Zo strachu pred jej výčitkami, ani neviem ako, ale moja nedojedená desiata skončila v smetnom koši. Na druhý deň ma napadlo, že predsa len som nemala hádzať desiatu do koša na odpadky. Žemľa so syrom tam predsa nepatrí. Nepokojne som sa prehrabávala v koši, aby ma tam niekto nenašiel. To, čo som tam uvidela, sa nedá opísať. Prekvapená a udivená som iba pozerala, či je to skutočnosť, sen alebo halucinácia.

Pohľad na stokrát zmenšené mestečko sa nenaskytne každý deň. Živé bytosti v ňom nemali ľudskú podobu, boli to miniatúrne postavičky s troma hlavami ponášajúce sa na omrvinky. Príbytky im lietali po celom koši. Nevedela som sa dosť dobre vynačudovať. Potom ma chytila hrozná triaška, registrovala som silné zemetrasenie. Pohľad na moje

telo ma znepokojil. Zmenšovala som sa a zmenšovala, až som bola presne taká, ako tí maličkí obyvatelia spomínaného mestečka. Precitla som až na ich pôsobivom námestí rovno pred sochou, ktorá sa nápadne podobala na mňa. Nebola som tam sama, všetci prítomní, bolo ich ako maku, sa mi po zem klaňali. Považovali ma za zakladateľku ich mesta.

Žila som si tam veľmi dobre, nik odo mňa nič nechcel, spokojne, bezstarostne som oddychovala a pozorovala malých pracovitých tvorov. Vládla som im na tróne, ani neviem ako dlho, ale nič netrvá večne. Jedného dňa omrvinky (tak som ich volala) začali zhromažďovať zbrane. Netušila som, čo sa deje. Započula som však, že sa blíži votrelec. „Aký votrelec?“ čudovala som sa nervózne. Ale keď som ho uvidela, hneď som vedela, koľko bije.

Bola to moja mama! Práve po mne pátrala, že ma poriadne zvozí za neporiadok v mojej izbe. Keď ma nenašla, začala vysýpať kôš. „Ach, bože, čo sa to deje?“ jojkala som prekvapená. Mama... vážne som netušila, že ma raz zabije. Síce sľubovala to už niekoľkokrát, ale nebrala som to vážne. Našťastie malý braček začal plakať, a tak moja dobrá mamka nechala kôš košom a bežala za ním. Chcela som opustiť mestečko v koši, ale omrvinky mi tento odchod nechceli umožniť, vraj kráľ sa nesmie vzdialiť, keď je mesto v ohrození. Najskôr som ich o to prosila, nechceli ani počuť, potom som zrevala, že je to rozkaz.

Konečne som sa vrátila do svojej izby, pozrela som na hodinky. Bola som preč asi hodinu a mne sa teraz zdá, že to boli celé mesiace. Ako to, že ma hodinu nikto nehládaval a nepotreboval?

Takže ako vidíte aj neporiadok vám môže zmeniť život. Mne teda zmenil. Odvtedy sú moje veci poukladané, v izbe vzorný poriadok, desiata sa už nikdy neváľala v koši. Poriadok je teraz pre mňa ako obľúbené domáce zvieratko. Len mama krúti hlavou a čuduje sa, čo mohlo u mňa spôsobiť takú prudkú zmenu. No ja viem svoje.

Priznajte sa, koľkí by ste mali podobné mestečká po taškách alebo v školských laviciach? Ja už naozaj nie.

Dorota Košťálová, 6.A

Na pomoc prírode

Včera sme sa išli poprechádzať do blízkeho lesa. Všetci sme verili, aké to tam bude krásne a čisté. Ale mylili sme sa. Len čo sme vošli do lesa, zbadali sme prázdny balík z čipsov, veľa ohorkov a kde tu aj pohádzané obaly z cukríkov. Mysleli sme si, že takéto odpadky budú len na lesnej cestičke, ale keď sme uvideli malý potôčik pretekajúci lesom, bolo nám ťažko. Pokazená mikrovlnka, obaly z rôznych potravín, igelitové tašky. To všetko som tam videla. Pohľad na takýto znečistený les sa mi absolútne nepáčil.

„Takto to určite nenechám!“ pomyslela som si a začala som rozmýšľať, že by

som si mohla založiť klub „Na pomoc prírode“. A tak sa aj stalo. Hneď na druhý deň som dala do novín oznam. O týždeň som mala už desať záujemcov. Vysvetlila som im, čo mám v pláne a hneď potom sme sa dohodli, že cez víkend zjídeme do lesa a pokúsime sa to tam aspoň trochu vyčistiť. Nastala sobota a hneď ráno o deviatej sme sa všetci stretli na autobusovej zastávke. Každý si so sebou zobral odpadkové vrecia. Autobus nás zaviezol až k lesu. Tam sme vystúpili a poobzerali sme sa. Ani som nemusela nič hovoriť a všetci sa dali do práce. Boli sme tam asi tri hodiny, ale to nám vôbec nevadilo. Hlavne, že sme zachránili kus prírody. Všetkých nás to bavilo, a preto sme plánovali aj ďalšie takéto výpravy. Zbierali sme odpadky po sídlisku a v parku.

Od chvíľ strávených zveľad'ovaním prírody sa cítim oveľa lepšie, lebo viem, že som urobila niečo pre seba a aj pre okolitý svet.

Eliška Bakalárová, 6.A

Niečo ako Arabelin prsteň

Ja a moje kamarátky Saška a Klárka sme sa v jeden prázdninový deň nudili. Kúpalisko zatvorené, preliezky pokazené, nuda, nuda.

Len sme sa tak tmolili po babkinom dvore, a tu zrazu môj pohľad padol na povalu. Spoločne sme sa zhodli, že urobíme revíziu tých starých harabúrd, ktoré sa tam už roky povalujú. Vzali sme si baterky a plné vrece odvahy.

Najodvážnejšia Saška otvorila poklop. Prekvapil nás krdel' vyplašených netopierov. Zľakli sme sa a stiahli do vedľajšej komôrky. Po chvíli sme vykukli, tma nám udrela do očí... Jeden krok – podlaha drží, druhý krok – podlaha vŕzga, tretí krok som urobila so zatvorenými očami v očakávaní, že sa prepadnem do babkinej spálne. Nič z toho sa nestalo. Začali sme prehrabávať škatule s rôznymi nápismi: Prvá pusa, Naše bábätko, Škatuľa spomienok. S babami sme sa tak smiali, že nám až slzy tiekli. Klára otvorila druhú škatuľu v očakávaní, že tam bude veľký tučný potkáááááán! Čo? ...zhrozili sme sa. Ale to som už bola zalezená za skriňou. Chvíľu sme sa bláznili, potom sme Sárú chytili a hodili ju ako vrece zemiakov do kúta plného starých šiat. „Au, strašne ma tu niečo pichá“, zakričala. Vstala a zodvihla jagavo-krásny prsteň. Padli nám sánky. Nastokla som si ho na prst. Vynímal sa tam ako veľký skvost. Boli sme z neho očarené. Saška mi ho chcela stiahnuť z prsta a nechtiac ním pootočila.

Neviem, čo sa stalo, ale ocitli sme sa v roku 1965. Okolo nás bolo veľa ľudí v batikovaných tričkách so smiešnymi účesmi. Niektorí stáli pod veľkým orechom, ktorý je neodmysliteľnou súčasťou našej záhrady. Spoznala som medzi nimi i mojich rodičov. Kam zmizlo otcovo brušisko? „No tati, ty si atlét, nezdáš sa,“ prebehlo mi hlavou. Ale kde je altánok a moja hojdačka? To som už obchytávala bujné háro môjho tatina. Ale on

nič, nikto si nás ani len nevšimol. Boli sme neviditeľné. Ako je to možné? Po čase nám došlo, že to spôsobil ten prsteň. Bol to asi Arabelin prsteň. Ocitli sme sa v histórii – že nás to nenapadlo skôr.

Odvtedy sa stala povala naším najobľúbenejším miestom. Každý deň sme chodili hore a točili prsteňom. Ako sa hovorí, všetko má svoje dve strany ako karta. V našom prípade boli obidve strany dobré. Podozvedali sme sa o svojich rodičoch všetko možné, aj to, čo sme vedieť nemuseli. No nech, aspoň ich lepšie poznáme. Keď sme boli s nimi, pod fúzy sme sa usmievali a oni len nechápavo pozerali...

Dorota Košťálová, 6.A

Prázdniny so starými rodičmi

Bolo krásne a horúce leto. Vzduch horel ako oheň, smäd si každý hasil ako vedel. Rozhodol som sa, že pôjdem k babke a dedkovi. Trochu sa ochladím v ich záhrade. Pobalil som si šaty, plávky, loptu a veľa iných vecí, ktorých zoznam bol dlhý ako cesta do Košíc.

Cestoval som autobusom, v ktorom bol ťažký, hustý vzduch. Ledva som prežil tú nepríjemnú i keď krátku cestu. Na zástavke som už zďaleka zbadal dedka. Keď ma uvidel rozžiariť sa od radosti. Ja som mal podobný pocit. Pomohol mi s ťažkou taškou plnou mojich pokladov. Babina ma privítala výbornými koláčmi, ktoré sa na mňa usmievali z plnej misy. Veci som si zložil v izbe, obul tenisky a vybehol von. Šiel som sa zvítať so psom. Odopol som ho z reťaze a už sme lietali po záhrade ako tajfún, až sme rozzúrili včely. Jedna z nich ma pozdravila poriadnym štipancom. Bolest' ostrá ako meč ma popohnala za babkou. Natrela mi moju boľáčku propolisom. Po krátkom neplánovanom oddychu sme išli s dedkom urobiť prieskum povaly. Našli sme tam celkom dobrý bazén. Nafúkali sme ho a napustili vodou. Na druhý deň už bola správne vyhriata. Plahočil som sa v nej ako kačica, dedko sa chladil vo vani a babka nám znovu piekla nebesky dobré koláče. Keď sa mi už zunovalo kúpať v bazéne, nahliadol som do pivnice a začal hľadať stan. Po krátkom čase som ho našiel a sám postavil. Trvalo mi to síce dlho, ale nevadí, rád sa hrám v stane. Najviac som sa natrápil s neposlušnými tyčami. Odmenil som sa čerstvými pukancami, ktoré som si vychutnával spolu so zvláštnym pachom stanu.

Začínalo sa stmievať, tma čoraz väčšmi hustla. Odpratal som sa teda dovnútra, kde babka pozerala správy a dedko sa ešte stále máčal vo vani. Prisadol som si k babine a nevedel sa dosýtiť jej dobrými koláčmi. Zaspal som ako Snehulienka.

Ráno ma zobudili sliedky svojím hlasným krákaním. Šiel som ich pozrieť do kurína. Keď som sa vrátil dnu, chutné raňajky už trónili na stole. Hrianky s cesnakom a maslom.

Bolo krásne krištáľové ráno, ešte trochu chladno, ale deň nám už sľuboval nové zážitky prepletené stretnutiami s našimi milými známymi a blízkymi.

Juraj Ronec, 6.A

Vtáčia búdka

Moji starí rodičia bývajú na dedine a majú krásnu veľkú záhradu. Vzadu je ovocný sad a zelenina, na dvore veľa zaujímavých kríkov a v strede veľká magnólia.

V lete podvečer často sedávam s dedkom vonku a sledujeme večernú prírodu. Je veľmi upokojujúce počúvať spev vtákov, z ktorých najviac sa mi páči spev slávika. Obsadí si miesto na vrchole veľkého orecha a spieva na plné hrdlo. Neviem, či si spieva len tak pre radosť alebo spieva svojej kamarátke, no určite jeho trilkovanie teší aj nás. Pod strechou z hniezdočiek často počuť džavot malých lastovičiek, ktorým asi mama rozpráva vtáčiu rozprávku. Cez deň často pozorujem, ako sa vrabce hašteria o zrno, ktoré uchmatnú slietkam.

Minulú jeseň sme sa s dedkom rozhodli, že sa odvd'ačíme vtáčatkám za to, že nám celý rok robia radosť svojím spevom a pustili sme sa do stavania búdky. Mala tvar štvorcového dvorčeka so strieškou. Dedko mi dovolil tiež trochu si zamajstrovat'. Najskôr som mu len ako jeho učeň podával nástroje, ale záverečná práca patrila mne. Vyrobil som im krásne bidielko a potom som v hrnčeku roztopil masť, do ktorej som vsypal ľanové a slnečnicové zrníčka. Keď všetko stuhlo, vtlačil som to do hustej siet'ky a zavesil na strom k búdke. Pod striešku búdky som ešte nasypal suché semiačka.

Pretože sme búdku zavesili na magnóliu, ktorú vidíme z kuchynského okna, mohli sme sa celú zimu tešiť z krdľa natešených vtáčatiek.

Juraj Ronec, 6.A